

Homilija “Zagledati se u Zaručnika”
Fr. Darko Tepert, generalni tajnik za formaciju i studije
Bazilika sv. Klare, 16. srpnja 2024.

Drage sestre,
draga braćo,

prijepodne smo razmišljali o ravnoteži između kontemplacije i akcije u našem životu. Riječ je o pitanju koje je predstavljalo ozbiljan problem i sv. Franji i njegovoj prvoj braći: je li se trebalo povući u samotišta i voditi isključivo kontemplativni život ili je trebalo izići i propovijedati Evanđelje svima. Prema izvještaju sv. Bonaventure u njegovom *Većem životopisu* (1Bon XII, 2), u svojoj dvojbi, Franjo se obratio dvjema osobama: bratu Silvestru, kojega sv. Bonaventura opisuje kao onoga koji je „neprestano boravio u molitvi na gori povrh Asiza“, i svetoj Klari s njezinim sestrama. Stoga je bilo upravo prirodno zamoliti za mogućnost da danas proslavimo euharistiju ovdje, zajedno s našim sestrama, u Bazilici svete Klare. Franjo, na križanju između kontemplativno i aktivnog života, traži savjet od dvoje kontemplativaca. Možda je i on bio sklon prema takvu načinu života te se nadao da će dobiti odgovor koji će dati prednost kontemplativnom životu i koji će ga zauvijek odvesti u samotište. Naprotiv, odgovor je bio drugačiji i sv. Bonaventura nas izvješćuje da je bila „Božja volja da Kristov glasnik pođe propovijedati“.

Ovo prvenstvo Božje volje čini mi se od temeljnoga značenja. Franjo nije htio odlučiti sam, nije se htio prepustiti svojim željama ili svojim potrebama, nije htio vjerovati ni svome srcu ni svojoj pameti. Htio je znati koja je volja Božja i nastoji je prepoznati tražeći savjete od osoba kojima u koje je imao povjerenja. Malo dalje, sv. Bonaventura pripovijeda kako se Franjo uspinje na goru La Vernu, gdje je „istraživao volju Božju“, te ju je tražio u trostrukom otvaranju Evanđelja, iz čega je razumio da se „Kristu mora suobličiti u patnjama i bolima muke“ (1Bon XIII, 1-2). Tako znamo da je Franjo nastojao upoznati Božju volju i putem samoće i putem Svetoga pisma. Znamo da je sličnu Božju blizinu znao iskusiti i u promatranju stvorenja, u susretima s bližnjima, a osobito u Euharistiji.

Više negoli suprotnost između samoće i propovijedanja, više negoli suprotnost između kontemplacije i akcije, Franjo je vidio suprotnost između svoje i Božje volje. I ovoj drugoj htio je uvijek dati prednost.

Doista, kad je čuo odgovor brata Silvestra i svete Klare, „odmah ustao, pripasao se i, ne oklijevajući nimalo, krenuo na put. Pošao je s velikim žarom da izvrši Božji nalog“ (1Bon XII, 2). Jednom kad upozna Božju volju, Franjo više nema vremena za čekanje. Mora poći i poslušno izvršiti.

Danas smo u prvom čitanju čuli odlomak iz proroka Hošee, gdje Bog poziva svoj narod, kao svoju zaručnicu, u pustinju. Ponovno je riječ, ne o volji naroda, nego o Božjoj volji. Bog preuzima inicijativu. Kad odgovaramo na takav Božji poziv, koji može biti poziv na život u samotištu, ali i poziv da danas posvetimo pola sata molitvi, tada Bog progovara našem srcu. Potrebno je, međutim, otvoriti uši za Božji šapat, za njegovu slatku i nježnu riječ, poput onoga šapta laganoga povjetarca u kojem je prorok Ilija prepoznao Boga. Franjo, kako nam to kaže Toma Čelanski, bio je uvijek pozoran da ne bi izgubio trenutke ove božanske milosti. Stoga je „sve svoje vrijeme pretvarao u svetu dokolicu“, to jest u svetu posvećenost molitvi (2Čel 94). Na taj se način vidi da se dvojba između kontemplacije i akcije čini lažnom: sav Franjin život, i kad je hodio među ljudima, i kad je propovijedao, i kad je radio, i kad se odmarao, bio je kontemplacija. Jer „kontemplirati“ znači motriti Boga, a on je uvijek na djelu oko nas.

Kad nas Gospodin poziva u pustinju kako bi progovorio našem srcu, nastojmo odgovoriti u skladu s njegovom željom izrečenom u Knjizi proroka Hošee:

pjevajući kao u danima svoje mladosti. U pustinji, narod se mogao prisjetiti početka svoga odnosa s Bogom za vrijeme izlaska iz Egipta. Mi smo uvijek pozvani sjećati se onog prvog trenutka svojega poziva, onog trenutka u kojem smo shvatili Božju volju. Pozvani smo sjetiti se i pjevati.

Želimo li na ovom mjestu, u društvu naših sestara, čuti savjet svete majke Klare, poslušajmo što ona kaže svetoj Janji: „Zaručnika svoga, najljepšega od sinova ljudskih, koji radi tvoga spasa posta najbezzvredniji od ljudi, prezren, udaran i po cijelome tijelu višekratno bičevan, koji umrije u samim mukama križa, kraljice preslavna, gledaj, promatraj i razmatraj te njega nasljedovati nastoj“ (2PJa 20). Da bismo ga mogli nasljedovati, moramo ga kontemplirati, promatrati i moramo mu dopustiti da on nas promatra. Valja ga gledati i valja dopustiti da se njegov pogled zaustavi na nama. Njegov je pogled onaj pogled pun milosrđa, priznanja, poštovanja i ljubavi. To je onaj pogled kojim zaručnik promatra zaručnicu, a ona, prepoznavši se u tom pogledu, ne može ne reći: „Da“.

Nastojmo, dakle, kontemplirati našega Gospodina svakoga dana i svakoga trenutka u svakom danu, dok molimo, dok radimo, dok studiramo, dok se odmaramo, i nastojmo prepoznati njegovo milosrđe i ljubav. I vidjet ćeš da ćeš mu ponovno morati reći: „Da, evo me!“